

Sygn. akt V W 4047/14

WYROK zaoczny (wobec W. R.)

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2015 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca SSR Klaudia Mitek

Protokolant: Beata Lechowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 stycznia 2015 r. sprawy, przeciwko:

1) **W. R.** s. W. i M. z domu W. ur. (...) w R.

obwinionego o to, że:

w piśmie z dnia 30 kwietnia 2014r., będąc współwłaścicielem samochodu marki A. (...) o nr rej. (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 03 kwietnia 2014r. ok. godz. 16.00,

tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 K.W. w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.97 Prawo o ruchu drogowym Dz. U. nr 108 poz. 908 z późn. zm.

2) **S. R.** c. W. i B. z domu R. ur. (...) w miejscowości O.

obwinionej o to, że:

w piśmie z dnia 30 kwietnia 2014r., będąc właścicielem samochodu marki A. (...) o nr rej. (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej nie wskazała komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 03 kwietnia 2014r. ok. godz. 16.00,

tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 K.W. w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.97 Prawo o ruchu drogowym Dz. U. nr 108 poz. 908 z późn. zm.

Orzeka

1) Obwinionego W. R. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 96 par 3 kw. wymierza karę grzywny w wysokości 100 (sto) złotych.

2) Obwinioną S. R. uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na podstawie art. 96 par 3 kw. wymierza karę grzywny w wysokości 100 (sto) złotych.

3) Zasądza od obwinionych po 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty , obciąża ich kosztami postępowania po 100 (sto) złotych wobec każdego z obwinionych.

Sygn. akt V W 4047/14

UZASADNIENIE

W. R. został obwiniony o to, że w piśmie z dnia 30 kwietnia 2014r., będąc współwłaścicielem samochodu marki A. (...) o nr rej. (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 03 kwietnia 2014r. ok. godz. 16.00, tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 K.W. w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.97 Prawo o ruchu drogowym Dz. U. nr 108 poz. 908 z późn. zm.

S. R. została obwiniona o to, że w piśmie z dnia 30 kwietnia 2014r., będąc właścicielem samochodu marki A. (...) o nr rej. (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej nie wskazała komu powierzyła pojazd do kierowania lub używania w dniu 03 kwietnia 2014r. ok. godz. 16.00, tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 K.W. w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.97 Prawo o ruchu drogowym Dz. U. nr 108 poz. 908 z późn. zm.

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 kwietnia 2014 roku ok. godz. 16.00 inspektor Straży Miejskiej P. K. ujawnił wykroczenie drogowe polegające na zaparkowaniu pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) w odległości mniejszej niż 10 metrów od skrzyżowania, w wyniku czego doszło do tamowania i utrudniania ruchu. Powyższy czyn wypełniał znamiona wykroczenia określonego w art. 90 kw i art. 97 kw. Wykroczenie zarejestrowano przy pomocy aparatu cyfrowego. Wykonano 6 zdjęć. Współwłaścicielami pojazdu byli W. R. i S. R..

W związku z ujawnionym wykroczeniem Straż Miejska m. st. W. (...) (...) w dniu 21 kwietnia 2014 roku pisemnie wezwała S. R. oraz W. R. do udzielenia odpowiedzi na sformułowane wobec nich pytania, odnoszące się do osoby kierującej w dniu zdarzenia w/w samochodem, w szczególności poprzez złożenie oświadczenia, czy pojazd prowadzili osobiście, ewentualnego wskazania osoby, której powierzyli pojazd do kierowania lub używania.

W dniu 24 kwietnia 2014 roku W. R. odebrał powyższe pisma w imieniu własnym oraz w imieniu swojej córki S. R.. W dniu 30 kwietnia 2014 roku w odpowiedzi na wezwania S. R. i W. R. skierowali do Straży Miejskiej pisma, w których nie wskazali Straży Miejskiej m. st. W. (...) (...) osoby, której w dniu 03 kwietnia 2014r. ok. godz. 16.00 powierzyli pojazd marki A. (...) o nr rej. (...) do kierowania lub używania.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowych wyjaśnień obwinionej S. R. /k. 51/, notatek urzędowych /k. 1, 9, 12, 21/, dokumentacji fotograficznej /k. 2, 13/, wezwań /k. 3, 14/, zwrotnych potwierdzeń odbioru /k. 5, 16/ oraz odpowiedzi obwinionych /k. 6, 17/.

Przesłuchana przed Sądem obwiniona S. R. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. W złożonych wyjaśnieniach obwiniona oświadczyła, iż nie odmówiła udzielenia odpowiedzi Straży Miejskiej. Wskazała, iż w piśmie skierowanym do oskarżyciela publicznego przedstawiła przyczyny, w wyniku których nie była ona w stanie wskazać konkretnej osoby. Oświadczyła ona również, iż Straż Miejska nie zwróciła się do niej o udostępnienie listy osób, które mogły kierować pojazdem, lecz jedynie zrzuciła na obwinioną obowiązek wskazania właściwej osoby. S. R. podkreśliła również, iż jej samochodem porusza się 5-6 osób, dlatego też nie była ona w stanie wskazać osoby, której udostępniła pojazd w oznaczonym czasie. /k. 51 wyjaśnienia obwinionej S. R./

S. R. ma 26 lat. Jest panną, nie posiada dzieci. Z zawodu jest inżynierem ochrony budownictwa. Osiąga wynagrodzenie w wysokości 1600 złotych. Nie była karana. Nie była również leczona psychiatrycznie ani odwykowo. /k. 50 wyjaśnienia obwinionej S. R./

Obwiniony W. R. nie stawił się na rozprawie w dniu 13 stycznia 2015 roku pomimo prawidłowego zawiadomienia (przesyłka: wezwanie do stawienia się na rozprawę sądową została przez niego prawidłowo odebrana). Nie usprawiedliwił on również swojej nieobecności. Sąd, uznając, iż osobisty udział obwinionego nie jest niezbędny, przeprowadził wobec W. R. rozprawę zaocznie i wydał wobec niego wyrok zaoczny.

Sąd zważył, co następuje:

Uwzględniając przeprowadzone i ujawnione w sprawie dowody, Sąd uznał, iż potwierdziły one ponad wszelką wątpliwość sprawstwo i winę S. R. i W. R. w odniesieniu do przypisanych im czynów. Obwinieni pomimo wezwania nie wykonali ciężącego na nich obowiązku wskazania na żądanie organu, osoby, której powierzyli pojazd do kierowania lub używania w określonym czasie.

Sąd konstruując stan faktyczny oparł się na materiale dowodowym w postaci: notatek urzędowych /k. 1, 9, 12, 21/, dokumentacji fotograficznej /k. 2, 13/, wezwań /k. 3, 14/, zwrotnych potwierdzeń odbioru /k. 5, 16/ oraz odpowiedzi obwinionych /k. 6, 17/, które zostały uznane na rozprawie za ujawnione. Dowody te należało uznać za w pełni wiarygodny materiał dowodowy albowiem zostały one sporządzone zgodnie z przepisami, zaś Sąd z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby im odmówić wiarygodności i mocy dowodowej. W związku z powyższym uczynił je podstawą dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych.

Przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd uwzględnił także wyjaśnienia obwinionej S. R.. Wyjaśnienia obwinionej co do wskazanych przez nią przyczyn nieudzielenia Straży Miejskiej informacji, co do osoby, której w dniu zdarzenia powierzono należącej do niej pojazd do używania/kierowania, Sąd uznał za wiarygodne, ich treść jednakże nie zawiera danych, które pozwalałyby na uznanie braku zawinienia co do popełnienia wykroczenia.

Zgodnie z art. 96 § 3 kw., karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw. ma na celu m. in. ustalenie kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa lub popełnienia wykroczenia z udziałem tego pojazdu. Przepis ten odnosi się wprost do obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec.

W niniejszej sprawie obwinieni nie wykazali, aby spełnione zostały powyższe przesłanki. W ocenie Sądu nie sposób uznać, aby wskazanie przez obwinionych, iż z uwagi na to, że użyczają swojego samochodu innym osobom i w związku z tym nie są w stanie ustalić osoby, która mogła użytkować ten pojazd w określonym czasie, nie wyczerpywało znamienia nieudzielenia odpowiedzi na wezwanie. W ocenie Sądu bowiem udzielenie odpowiedzi wymijającej, bądź też zasłanianie się niepamięcią może być uznane za przejaw zachowania sprawczego z art. 96 § 3 kw (podobnie postanowienie SO w Białymstoku z dnia 26 września 2012 r., sygn. akt VIII Kz 444/12). Niewskazaniem osoby, której powierzony został pojazd do kierowania lub używania poprzez udzielenie odpowiedzi negatywnej będzie bowiem zarówno niewskazanie tej osoby, jak i stwierdzenie zobowiązanego, że nie wie on, w czyjej dyspozycji pozostawał pojazd w czasie zdarzenia (por. Stefański R.A., Wykroczenia drogowe. Komentarz, Lex 2011 nr 106964).

Zgodnie z art. 1 § 2 kw nie popełnia wykroczenia sprawca czynu zabronionego, jeżeli nie można mu przypisać winy w czasie czynu. Zgodnie zaś z art. 6 § 1 kw wykroczenie umyślne zachodzi wtedy, gdy sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi. W przedmiotowej sprawie na obwinionych jako współwłaścicielach pojazdu ciążył obowiązek przestrzegania porządku prawnego w zakresie uregulowanym w art. 96 § 3 kw i w art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Jako współwłaściciele pojazdu byli zobowiązani wobec organu do posiadania danych na temat osoby, której powierzyli pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. W przypadku braku możliwości zapamiętania tych danych, mogli oni np. prowadzić w tym celu stosowną ewidencję lub powierzyć jej prowadzenie oznaczonej osobie, tak aby zgodnie z ustawą efektywnie wywiązać się z obowiązku wobec organu, w sytuacji zwrócenia się o takie dane przez organ zgodnie z art. 96 § 3 kw. Właściciel pojazdu, który podaje, że nie może, lub nie jest w stanie pamiętać kto prowadził pojazd, a jednocześnie nie zabezpiecza sobie danych na temat tego komu powierzył pojazd, tym samym biorąc pod uwagę istnienie ustawowego obowiązku określonego w art. 96 § 3 kw, przewidując możliwość popełnienia tego wykroczenia, godzi się na to.

Wart odnotowania był także fakt, iż w przedmiotowej sprawie zapytanie od Straży Miejskiej zostało skierowane do obwinionych w stosunkowo krótkim czasie od daty zdarzenia.

Wskazać należy przy tym, iż ewentualna niechęć obwinionych do wskazania osoby bliskiej jako użytkownika/ posiadacza pojazdu w oznaczonym czasie, nie należy traktować jako okoliczność powodującą brak wyczerpania znamion czynu zabronionego. W niniejszej sprawie oboje obwinieni nie występowali bowiem wobec Straży Miejskiej jako świadkowie mający wskazać osobę, która popełniła wykroczenie. Występowali oni jako obywatele, którzy jako współwłaściciele pojazdu posiadali określone obowiązki ustawowe wobec uprawnionego organu w zakresie udzielania informacji – komu jako właściciele (posiadacze) powierzyli pojazd. Wskazać należało także, iż w przypadku, gdyby obwinieni wskazali osobę, której powierzono należącego do nich pojazd, informacja na temat takiej osoby dotyczyłaby co najwyżej popełnienia wykroczenia przez osobę prowadzącą pojazd, nie dotyczyła zaś przestępstwa bądź przestępstwa skarbowego.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu należało uznać obwinionych za winnych popełnienia zarzucanych im czynów, albowiem ich zachowanie wyczerpuje znamiona wykroczenia przewidzianego w art. 96 § 3 kw.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości w zakresie winy S. R. i W. R., która została udowodniona. W chwili popełnienia czynów obwinieni byli osobami dojrzałymi życiowo, w pełni poczytalnymi. Nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca winę obwinionych.

Dokonując wymiaru kary Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary z art. 33 kw. Sąd brał zatem pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynów i cele kary w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranych. Sąd wziął również pod uwagę rodzaj i rozmiar szkód wyrządzonych wykroczeniami, stopień winy i zachowań obwinionych.

Wykroczenie wskazane w art. 96 § 3 kw zagrożone jest karą grzywny. Orzeczona wobec obwinionych kara grzywny w wysokości po 100 zł zdaniem Sądu jest odpowiednia do stopnia społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez obwinionych i stopnia ich zawinienia i stanowić będzie dolegliwość o charakterze represyjno-wychowawczym, zapobiegającym w przyszłości ponownemu łamaniu przez obwinionych porządku prawnego.

Sąd jest zdania, iż poprzez orzeczenie względem obwinionych kary grzywny, zrealizowane zostaną tak cele prewencji indywidualnej, która ma na celu przede wszystkim powstrzymanie sprawcy od tego typu zachowań w przyszłości, jak i prewencji generalnej, której zadaniem jest kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa i utwierdzanie jego prawidłowych postaw wobec prawa.

Orzeczenie o zryczałtowanych wydatkach postępowania oraz o opłacie wydano na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia i art. 119 kpw w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych. Sąd zasądził od obwinionych na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w wysokości po 100 zł i wymierzył im opłatę w wysokości po 30 zł.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak w wyroku.